

Europa ikke ogsaa findes Tegn, som peger i den absolut modstaaende Retning. Er der da slet ingen Lyspunkter i dette Billede? Jo, visseligen mener jeg, at der er Lyspunkter.“ Der nævnes saa forskellige Ting, hvorefter det ærede Medlem fortsætter: „Der er Genève-Protokollen med dens utvivlsomt betydelige Fremskridt. Men ingen ved, i hvilket Omfang denne Protokol vil blive folkeretlig gældende Virkelighed. At det amerikanske Præsidentvalg og de britiske Valg i høj Grad har begrænset Udsigten hertil, turde vel være ganske ubestrideligt.“ Dette, at det ærede Medlem udtaler, at der er et Lyspunkt, Genève-Protokollens utvivlsomt betydelige Fremskridt i Retning af Fred, men at det, at de Konservative sejrede i England, ganske ubestrideligt kaster Skygge ind over dette Lyspunkt, gør det forstaaeligt, at det ærede Medlem er nødt til i Aar at holde en meget lang Tale for at give Indtryk af, at de Konservative, de yderste konservative Partier i Landene, de, der svarer til det danske konservative Folkeparti, er Fredsvogtere. Skulde Nationalisterne i Tyskland sejre, skulde de yderste Højrepartier i Frankrig sejre, de, der svarer til det konservative Folkeparti i Danmark, staaer Fredsværket i alvorlig Fare. Nu kunde det ærede Medlem have sparet at understrege dette i Aar, hvis ikke hans onde Samvittighed fra i Fjor havde budt ham at komme ind i en Blindgade i Aar, som det er umuligt at komme ud af. Han hænger ved disse Udtalelser i Fjor og de Kendsgerninger, som det ikke er muligt at komme bort fra.

Der er sluttelig nogle Udtalelser, jeg gerne vilde dvæle lidt ved, selv om de i og for sig ikke saa direkte er henvendt til mig som de øvrige. Det er nogle Udtalelser, som kom fra de to ærede Medlemmer, Hr. Moltesen og Hr. Holger Andersen, og som angaar Locarno-Overenskomsten og Afrustningsforhandlingerne i Genève. Jeg skal tillade mig at oplæse disse Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen siger: „Jeg vil derfor gerne benytte Lejligheden til at bede den højtærede Udenrigsminister om snarest mulig at tage Initiativet til, at det udenrigspolitiske Nævn vil kunne blive sammenkaldt, for at faa Lejlighed til at drøfte de Aktstykker, der er vedtaget paa Locarno-Konferencen, og den Betydning, de kan antages at have for vort Land.“

Det ærede Medlem understreger Gang paa Gang i sin Tale, hvilken Betydning det maatte have for Danmark, at man var naaet til en Overenskomst i Locarno. Han paa-pegede naturligvis samtidig, at vi, saa længe

disse Overenskomster endnu ikke var ratificerede, endnu ikke havde den Sikkerhed, som vi vilde faa senere.

Det ærede Medlem Hr. Moltesen gik endnu videre i sine begejstrede Udtalelser angaaende Locarno-Vedtagelserne. Han sagde i Indledningen af sin Tale under Om-talen af Genève-Konferencen: „Nu er det fremhævet ogsaa i Trontalen, saa jeg, at det, der skete nede i Genève, støttede de Afrustningsbestræbelser, vor nuværende Regering er gaaet ind for. Jeg kan ikke se, at det dernede betyder noget som helst i den Retning. Men det, der betyder noget i den Retning, er Aftalerne i Locarno, som, hvis de gennemføres, vil være Begyndelsen til en ny Tid for Europa.“

Og han følger til: „Det vil endvidere betyde dette for os, at vor Grænse mod Syd er sikret i en anden Forstand end tidligere; den har efter min Mening været saa sikker, som saadan noget menneskeligt Arbejde kunde være, men den er blevet endnu sikrere, saa de, der har frygtet for en alt for aaben Grænse i militær Henseende, deres Frygt maa, forekommer det mig, i høj Grad formindskes. Deraf er Følgen ikke, at vi kan lægge Hænderne i Skødet. Naar det nu viser sig, at Tyskland faar Indrømmelser paa Artikel 16 i Folkeforbundspagten, bliver fritaget for at lade Hære marchere igennem Landet, og da der endnu hersker Usikkerhed i Østeuropa, vil vore sømilitære Opgaver ikke blive ringere end nu, snarere større.“

Han siger endvidere: „Naar Tyskland nu gaar ind i Folkenes Forbund, vil det Militærstandpunkt, som er blevet Tyskland paatvunget ved Versaillesfreden, utvivlsomt komme til at spille en Rolle, og der har man fra dansk Side allerede under den tidligere Regering erklæret, at det Minimum af militære Opgaver, der ved Versaillesfreden — og de andre samtidige Fredsslutninger — er stillet Tyskland, Ungarn, Bulgarien og Østrig, maatte blive en Maalestok for, hvad der kunde kræves af andre, naturligvis idet man tager Hensyn til de geografiske og andre Forhold.“

Jeg har oplæst disse Udtalelser, fordi jeg gerne vil have dem understreget, da de har vakt min Interesse. I Fjor da det Udvælg, der var nedsat angaaende Afrustningsforslagene aflagde Beretning, skrev Venstre i denne: „Den verdenspolitiske Situation er siden da“ — siden Lovene blev vedtaget i 1922 — „ikke ændret saaledes, at Tiden er inde til nye Overvejelser, der fører bort fra de Principper, hvorpaa nævnte Ordning hviler.“ Det skrev Venstre i sin Betænkning i Marts—April Maaned i Aar. Det er